

ON PARLA L'OR, MUDA ÉS LA LLENGUA

Lo significat de aquest proverbi és a bastança clar: amb la moneda arrés és impossible, i a davant de la moneda ningú se posa escrúpols sobre la sua provinença.

És naturalment un tema sobre el qual no acabaríem de parlar, talment tantes són els exemples que se poden citar i els episodis que se poden contar.

Igualment tants són los proverbis que tracten el tema i els problemes lligats a la moneda.

Jo crec que quan l'home ha coneixut o inventat la moneda i ha comprés la força i la potència que té per tots els usos i els negocis, n'ha fet una clau per obrir totes les portes, sense se fer massa escrúpols de consciència, i deixant que la moneda faci tots muts, cegos i sords.

Quan se dieva i se diu que per

entendre una cosa és necessari untar la roda del carro, tots sabem perfectament qui oli hi volia i hi vol. I seria ja suficient recordar les cròniques nacionals de aquestos últims anys, i tots els escàndols, i recordar quantes persones improvisament s'ha trobat tanta moneda, comptes en banca, sense que ningú sabessi com havien fet a ésser així rics.

Mai, per això, preguntar, a qui té moneda, la manera amb la qual l'ha feta. Una demana que els altres segurament se fan, que fa nàixer tants suspectes, també si això poc importa a qui és ric.

Qui moneda no té se consola dient: cosa ne faç de la moneda si me manca la salut, mentre lo ric diu que és millor ésser ric i sa, que no pobre i malalt.

De cert la moneda agrada a tots. La diferència és en l'ús que cada

u de nosaltres ne fa o ne pot fer. I clarament pot ésser un mal dueny, que una volta que mos pren difícilment mos molla sense deixar senyal.

A part això, és el cas de recordar lo que diu l'evangeli: no se pot servir dos duenyos.

Vito Loy